De multe ori, omul se găsește în situații și în locuri în care decade de la statutul de subiect, la cel de obiect. În trecut oamenii erau siliți să ducă la îndeplinire activități inutile doar pentru a îndeplini sarcinile de plan al regimului comunist ahtiat după victoria statisticii asupra realității din teren. Lucrul productiv, necesar și folositor, era astfel dublat de o frenezie haotică a depășirii planului, o activitate de multe ori imprecisă, de tip stahanovist, care fie ducea la excese deosebite, fie era un stupid act de prezență propagandistic și necesar doar din perspectivă ideologică. Această pseudoactivitate de ,,producție ,, a dus la amplificarea în mentalul colectiv a unui concept ceva mai vechi, aflatul în lucru ori ceea ce denumește expresia ,,a avea treabă,,. Lucrurile au rădăcini mai vechi, dar acel ,,trebuie să facem totul,, și acele imperative anuale ale planului mincinos din era comunistă au dus la înrădăcinarea adâncă a acestui adevărat fel de a privi viața, o viață în care totul se învârte în jurul ideei de ,,treabă,,. Despre acest concept, marginal ca și obârșie, însuși filosoful Petre Țuțea se spune că ar fi dorit să scrie o lucrare cu titlul de ,, Aflatul în lucru la români,,. În acești ani, mult prea agitați, mercantili și plini de reflexe sociale care amintesc mai degrabă de primate decât de omul rațional, aflatul în lucru și-a găsit corolarul perfect în consumism , ridicat la rangul de cult al obiectului, al perisabilul și al faptului care pare a fi, însă niciodată care este cu adevărat. Cred că toată lumea a auzit câți cetățeni ,de la pițipoance la tot felul de emanați ai tranziției, ,,au treabă,, ba prin mall, ba pe la nu știu ce cafenea , ba pe la nu știu ce magazin, hipermagazin ori megaultrasupermaremagazin. Cel mai grav efect al acestui adevărat cult al consumului, al alergăturii fără sens și al căutării de percepții exterioare în non-activități este despiritualizarea individului, golirea persoanei de înțelesurile interioare care animă omul, făptură divină, spre devenire, se ajunge de la ,,a fi,, și de la ,,a simți,, doar la ,,a trebui,, și ,,a avea,, , totul este restrâns într-o sferă în care omul își caută sensul doar în obiecte deșarte și în falși idoli postmoderni.

Acum în preajma Paștilor este timpul ca oamenii să-și activeze acea latură reflexiv-contemplativă a personalității lor, latură atât de neglijată intr-o lume trepidantă în care omul se învârte între tot soiul de forme și structuri care nu au nimic în comun cu ființa sa proprie. Alergarea după răul celuilalt, obsesia caprei vecinului, scandalul public permanent, ifosele birocratic-contabilicești, nebunia din societate și lipsa moralei în favoarea realizări unor stupide și trecătoare dorințe, toate acestea ar trebui să ia o pauză. O pauză cât mai lungă cu putință. Învierea Lui Hristos trebuie primită în spiritul unei căutări a adevărului absolut prin reîntoarcerea omului spre acea curată bucurie interioară. Omul zilelor noastre, hăituit din toate părțile și mânat de un sălbatic ,,aici și acum,, are obligația și răspunderea de a se reîntoarce cu fața spre absolut și de a se relega de Cuvântul creator al lui Dumnezeu. Cred că Paștile nu au nimic în comun cu frenezia consumistă care este din ce în ce mai des asociată la noi cu orice mare sărbătoare, cred că trăirea spirituală nu poate fi pervertită la nesfârșit de agresive campanii de publicitate și de industria divertismentului dornică să inventeze cât un ,,Moș Crăciun,, la fiecare mare praznic creștin. Mai precis nu văd rostul unei Învieri așteptate la tot felul de cozi și prin tot felul de spații comerciale, ori la semafoare, ci a unei așteptări a luminii divine în tihnă, ascultare și oprire în loc, precum făceau cândva metafizicienii ori duhovnicii creștini. Nu este momentul aglomerării, al îmbulzelii și al zgomotul, este momentul în care cerurile se deschid iar umilul individ poate simți cu propria sa conștiință atingerea sublimă și

subtilă de dincolo de vremelnicia lumii noastre pământene.

Unul dintre cele mai urâte și malefice atacuri la adresa sărbătorii Învierii este însă de o natură ceva mai specială. Înainte de 1989 ,în ultima perioadă a regimului comunist se împământenise o practică ce exprimă cu adevărat natura demonică a totalitarismului roșu .Într-o lume a cenzurii și a interdicțiilor de tot felul, tinerii erau invitați în noaptea Învierii în discoteci care aveau tocmai de Paște programul cel mai liber și diversificat din an, se încerca astfel îndepărtarea tinerilor de la biserică printr-un truc care călca într-un anumit fel chiar măsurile exagerate ale regimului lipsit de libertăți și opresiv față de orice fel de manifestare care nu făcea parte din schema politică a vremii. Această murdară păcăleală însă nu avea chiar prea des rezultatele dorite de oamenii puterii de atunci. Însă, din păcate ,practica a fost preluată în zilele noastre de cluburile de ,,fițe,, care se bat în oferte pentru așa zisa ,,petrecere,, din noaptea Paștilor. Este o pervertire murdară a unei sărbători a cărei trăire este unică și totodată este o formă de manifestare a kitsch-ului, a neamului prost și a parvenitismului din societatea românească de astăzi. Și eu merg în cluburi, însă am un singur lucru de zis referitor la practica aceasta : să nu mergem în club în noaptea Învierii !